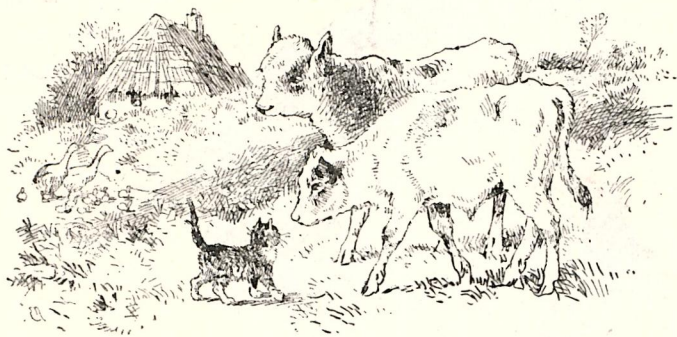

Щомъ то изплѣзило голѣмия си червенъ езикъ, Сивка си помислила, че то иска да я изяде, уплашила се и побѣгнала. Като прѣскочила единъ трапъ, намѣрила се на селската улица. Тѣкмо въ това врѣме двѣ

гжски водѣли дѣцата си къмъ рѣката. Безгрижно се клатѣли тѣ по пѣтя, но като видѣли Сивка, извикали при себе си жълтокрилитѣ си дѣца, проточили шии и засѣскали.

— Не искамъ да играя съ тѣхъ, казала Сивка, като си помислила за квачката, — искамъ само да ми кажете, какъ мога да отида при мама.

— Върви все подиръ носа си, все подиръ носа си! загракали гжскитѣ.

Но тя била малка и не разбрала тази подигравка. Тя се уплашила още повече и побѣгнала.

— „Га-га-га! — грачели гжскитѣ: — видите ли дѣца, какво изпаща тоя, който не стои при майка си? Запомнете добръ и се навъртайте все около насъ!“

Сивка останала сама. Всичко наоколо ѝ било непознато.

„Ахъ, да бѣхъ си останала въ коша при мама!“ си казала Сивка. Тя би заплакала отъ жалъ, ако да можеше да плаче. Но — какво ѝ се зачуло? Отнѣйде майка ѝ вика: — „Сивке, Марчо, дѣ сте?“

— „Мяу! тукъ съмъ, мамо,“ извикала тя и се втурнала радостно къмъ нея.

— „Кждѣ е Марчо? — попитала майка ѝ.